

medlem af den del af foreningen, der ligger i Taarbæk.

Kl. 11.45

Men for nogle af os andre kan den problemstilling godt virke lidt fjern, og under alle omstændigheder virker det fuldstændig hen i vejret, at en politisk udepeget minister i en regering, der står til ansvar over for det demokratisk valgte Folketing, i sidste ende har mulighed for at gå ind og afgøre, om taarbækpræstens tro er god nok.

Den her strid om taarbækpræsten er jo kun en i en række fejder mellem dele af folkekirken og kirkeministeren, og de illustrerer sådan set til fulde, hvor malplaceret sammenblanding af parlamentarisk demokrati og stat og kirke er.

Fejderne har fået mange til at kræve kirkeministerens afgang, og jeg ville jo ønske, at det var så let. Men jeg tror altså, at problemet stikker en lillebitte smule dybere. Det er ikke ministeren, der skal fyres, i hvert fald ikke af de årsager, men det er snarere stillingsbetegnelsen kirkeminister, der bør nedlægges.

Demokratiet i Danmark og i Europa blev etableret bl.a. ved at trække kirkens dominans tilbage, og en konsolidering og en uddybelse af demokratiet forudsætter altså, at man fører processen videre og konsekvent adskiller kirke og stat. Aktuelt er en følge af den hyppige og særlige hysteriske indvandrerdebat, at det hyppigere og hyppigere hævdes, at Danmark er et kristent land. Det er blevet sådan et stående mantra i debatten, der synes at have kristen genoprustning som modtræk til konkurrencen fra andre religioner.

I Enhedslisten ønsker vi ikke at blive gjort til part i en strid mellem forskellige religiøse retninger, og vi mener ikke, at svaret på vores tids udfordringer består i at styrke hverken den ene eller den anden eller den tredje religion. Tværtimod understreger de religiøse slagsmål behovet for at føre verdsliggørelsen af det danske samfund til bunds.

Demokratiet skal ikke reagere ved en religiøs oprustning, når samfundet forandrer sig, demokratiet skal tværtimod vise den fælles vej. Demokratiet skal nemlig omfatte alle. Religiøs oprustning ekskluderer, den udelukker. Åbenhed og demokrati inkluderer. Derfor skal kirke og stat adskilles helt.

Hvert år sidder landets skoleinspektører og tumler med skemoplanlægning i Danmark for det næste år. Når de så kommer til enten 7. eller 8. klasse, har de et ekstra problem. For det er

nemlig blevet kutyme, at i et halvt år op til konfirmationssæsonen har de klasser skemafr 2 timer en gang om ugen. Den tilpasning er speciel, fordi den gælder én og kun én af landets mange foreninger baseret på frivilligt medlemskab. Men ordningen ligger selvfølgelig i naturlig forlængelse af, at der eksisterer et særligt fag om denne forenings historie, værdier og ritualer, nemlig faget kristendom.

På samme måde kan man sige, at man har til delt privilegier, ved at staten finansierer store dele af det folkekirkelige arbejde, og at den administrerer opkrævningen af foreningens kontingent, nemlig gennem kirkeskatten. Man må sige, at hvis andre religiøse retninger ønsker bare en brøkdel af de rettigheder og muligheder, som folkekirken har, så er det oven i købet staten, der skal godkende, om det nu er en rigtig religion.

Jeg går sådan set ind for, at folk selv må om, hvad de tror på, det mener jeg ikke staten skal blande sig i. Jeg mener heller ikke, at staten skal tildele bestemte religioner bestemte privilegier. I Enhedslisten er vi store tilhængere af religionsfrihed, men vi er lige så store tilhængere af religionslighed. Det har vi ikke i dag i Danmark, hvor staten favoriserer den særlige variant af kristendommen, som folkekirken udgør.

Det har ført til et mismask af kulturværdibevarelse, religiøs propaganda, skoler, skatteopkrævning, navngivning, ægteskab, automatisk foreningstilskud osv. osv. Havde det været enhver anden religion, og havde eksemplet været ethvert andet end netop landet Danmark, ville de færreste danskere tøve med at kalde det for udemokratisk fundamentalisme.

Vi mener, det er på tide, at kirken og staten går hver til sit, og derfor har vi tidligere fremsat forslag om, at faget kristendom skulle erstattes af »livsanskuelser«, og at folkekirken selv må opkræve sine kontingenter, selv søge foreningsstøtte og hjælp til bevaring af bygninger på nær dem, som har kulturel og historisk interesse.

Vi mener, at kommunerne skal overtage registreringen af livets store begivenheder, og vi mener i øvrigt, at alle religioner må søge offentligt tilskud på linje med alle andre foreninger og uden noget som helst statsanerkendt stempel på ryggen. Demokratiet udviklede sig i skarp kamp mod kirken, og vi mener, at det brud må gennemføres.

Kl. 11.50

Det brud kan desværre ikke ske inden for den nuværende grundlov, og derfor vil vi i Enhedsli-